Pregaria.cat

Entrada

El Déu dels nostres pares

Va ser el dia de la festa de l'avi Quim. Com cada any tots els fills eren al sopar amb llurs famílies. El jardí estava il·luminat, les taules plenes de bon menjar i tothom anava i venia, s'asseia i s'alçava segons el ritme de gana i de broma de tots amb tots.

Al costat de la prunera que havia plantat feia ja molts anys l'avi Quim, seia ell mateix en una mena de butaca ampla, amb orelleres. Excepte l'àvia, que havia mort feia sis anys, no li mancava res. Se sentia content i feliç de veure tota la nissaga, escoltant les rialles, les converses, les corredisses dels nets, els plors dels més menuts i aquell ambient de família que tan apreciava i cercava.

En un moment determinat la tia Carme, la petita de les filles del Quim, s'asseu al costat de l'avi i li diu: "pare, deus ser feliç en aquest moments. En què penses?".

Penso en unes paraules que ha dit el mossèn Jordi aquest matí durant la missa. Comentava, crec, un salm i parlava de que ens cal beneir al Déu dels nostres pares. Els meus pares, els avis, els besavis,... tots eren persones de fe. Van viure com a cristians de forma natural i ens van ensenyar a fer-ho com ens mostraven els valors de la família, del treball, de l'honradesa o de la pàtria. El pare em deia, que quan ell era jove, a les 12 tocaven l'àngelus des de el campanar del poble, i que els pagesos que treballaven el camps i a les feixes, paraven uns moments, es treien l gorra i resaven l'avemaria. Què et sembla, Carme, sabrem transmetre als fills i els nets aquest Déu dels nostres pares i avis ?

(Aquesta va ser la reflexió de l'avi Quim durant el sopar del dia del seu sant. Des de fa segles Déu ha estat present a la vida de molts homes i dones, de moltes famílies i pobles. Tant present que fins l'han anomenat ja en els salms i altres llibres de la Bíblia com el "Déu dels nostres pares". No és que llurs vides fossin fàcils, ni que no visquessin les dificultats, les penes, els enganys i la mort. Però sabien que Ell hi era present, que els acompanyava, que en tenia una cura especial, interna... hi confiaven contra tota raó. I amb el pas dels anys la veu general era: Déu ha estat fidel.

És que ara en el segle XXI ens deixarà ? Realment creus que ens deixarà ?. Ves més a fons de les aparences.. camina vers l'interior de la gent, i sabràs que ni ens deixa ni ens deixarà)

Ex 3,15

Després, Déu va ordenar a Moisès: --Digues als israelites: "El Senyor, el Déu dels vostres pares, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob, m'envia a vosaltres." Aquest és el meu nom per sempre més; amb aquest nom m'invocaran totes les generacions.